

Sbor Českobratrské církve evangelické v Horních Počernicích

Sborový dopis 3/2014

ročník XIII

vánoční číslo vychází 30. listopadu 2014

Plésej, velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvůj přichází k tobě spravedlivý a milosti plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém... (Zachariáš 9,9)

Milé sestry a bratři,

advent, příchod, je jako začátek nového církevního roku časem očekávání a klade nám otázku: Co očekáváš? Dobré či zlé? Jdeš do budoucnosti s obavami, nebo s důvěrou? Na rozdíl od občanského Nového roku, který bývá tradičně spojen s předsevzetími, která pak neplníme, je křesťanský advent spojen především s očekáváním toho, co přichází do našeho života od Pána Boha. Je to rozsvěcování naděje, kterou také symbolizují postupně rozsvěcované čtyři svíce na adventním věnci. Ty pak v závěru adventního času splynou do jednoho velikého světla, kterým je narození Ježíše Krista. „Noc pokročila, den se přiblížil, odložme proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla...“ Tak to vyjádřil kdysi apoštol Pavel ve svém dopise do Říma. Jako by tu do adventního očekávání zazněl vojenský tón: Do zbroje! Docela správně. Však také o to dobré, co i v našem světě třeba i nenápadně a neokázale ukazuje ke Kristu, je třeba zápasit, je třeba se k tomu vyzbrojovat, není to nic samozřejmého. Zatímco sprostoty a lži se šíří čím dál snadněji, o to dobré, co ukazuje k milosrdenství a pravdě, je nutné si zabojovat. Ale je tu zdroj, u kterého můžeš čerpat a nabírat „munici“. Tím zdrojem je Ten, který k tobě přichází ve světle adventu, ve světle adventních biblických textů, ve světle prorockých slibů, jako je ten Zachariášův. Ale také ve světle adventních písní. Vždycky se v tomto období začátku nového církevního roku těším na adventní písně. Nepatří v našem evangelickém zpěvníku k těm nejsnazším, jsou většinou velkou výzvou pro varhaníky, ale stojí za to, nechat se jimi v adventním období duchovně doprovázet. Nejen je zpívat, ale třeba si je doma znovu přečíst.

Uvedu tři. Ta nejstarší, od Mistra Jana Husa, jehož památku si budeme zvláště připomínat v příštím roce: „Navštiv nás, Kriste, žádoucí, Pane světa všemohoucí,

dej nám se v srdci poznati, bez hrůzy tebe čekatí...“ Píseň uveřejněná poprvé v Jistebnickém kancionálu již v roce 1430, která nás učí poznání víry srdcem. Je to modlitba, která prosí za příchod Ježíše Krista, který může vnést do našeho života docela nové věci a také dobrou důvěru do budoucnosti. Spojuje nás s těmi, kteří nás dávno předešli ve své víře a věrnosti poznané pravdě. Klopýtáme někde na konci, a přece jde stále o totéž: aby Kristus působil v našich srdcích.

Ta druhá je od bratra Jana Augusty, biskupa staré Jednoty bratrské. Napsal ji během svého věznění na Křivoklátě: *„Vítej, Jezu Kriste, z nebes vysokosti... S nebeským bohatstvím přišels k nám chudičkým, bys nás obdaroval, sebou zbohacoval, vítej, králi náš“*, a dále: *„k nám ses v lásce sblížil, pro nás velmi snížil, stav se lidem rovný, zvolils život skrovný, vítej králi náš.“* Zbohacuj nás, Pane Ježíši Kriste svou chudobou, tak bychom mohli shrnout poselství této písně. Tak to také napsal apoštol Pavel v dopise Korintským: *„Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli“*. A napsal to ve chvíli, kdy svým adresátům doporučoval sbírku na jeruzalémské chudé. V našem světě, ve kterém se nůžky mezi chudou a bohatou částí světa stále více rozvírají, je nám i tohoto zbohacení třeba. A není náhodné, že právě advent je spojen se sbírkami, které mají aspoň maličko umenšit nepředstavitelnou bídu a trápení ve světě. Jsme zbohacováni službou Kristovou, jsme zbohacováni jeho milosrdenstvím a obětí, které znovu vyzdvihl jako to nejdůležitější, co nás může orientovat i v dnešním světě a vést nás k dobré budoucnosti. Přemýšlejme o tom nejen v době adventu.

Poslední píseň pochází od německého evangelického autora Jochena Kleppera, který dobrovolně odešel ze života v době vrcholící nacistické nadvlády v Německu: *„Noc ke konci se kloní a blízko je svit dne, nechť zajásají tóny vstříc hvězdě přejasně. ... Už stíny ustupují, dejme se světlem vést, kde v chudé sklaní sluji Bůh našim hostem jest. ... Noc tmavá ještě halí nejeden lidský žal, pojď s námi Boha chválit, kdo stál jsi opodál.“* Tmavá noc halí ještě mnohé žaly a smutky v našem světě, možná i v našich životech, ale nemá už absolutní moc. Bůh sám je někdy skrytý uprostřed mnohých temnot života, ale i tam je přítomen a prozařuje je světlem svého milosrdenství. To je realismus adventního očekávání. Noc pokročila, ale den se přiblížil. Nežijme z toho, co ukazuje k temnotě a noci, ale žijme z toho světla, ke kterému nám ukazuje Pán Ježíš Kristus. Není to snadné. Je k tomu potřeba jeho výzbroje. Pro tu si choďme k jeho slovu, tu na sebe oblékejme také tam, kde stojíme jím spojeni u jednoho stolu Páně a přijímáme chléb a víno.

A občas si také zazpíváme nebo aspoň pozorně přečteme některé z adventních písní, které máme v našem zpěvníku. Je v nich ukryto veliké bohatství.

Milé sestry a bratři, zvu Vás k našim bohoslužebným i jiným setkáním a přeji Vám, abyste prožili dobu adventu jako pozvání k dobré naději.

Petr Firbas, kazatel sboru

Z vánoční besídky 2013

Dvě adventní myšlenky prof. Tomáše Halíka

z rozhovoru pro Lidové noviny, prosinec 2013

Zítra končí advent. Jsou pro vás rok co rok tyto čtyři týdny podobným zážitkem nebo je každý advent pro vás něčím unikátním a specifickým?

V posledních letech jsem si vytvořil vlastní tradici: čtu během Adventu s úctou a pozorností židovskou literaturu. Křesťané tradičně chápali židovství jako přípravu na příchod Krista, pro mne však judaismus nepřestává být inspirativní dodneška. Jeden židovský přítel mi říká: vždyť oba stále čekáme na Mesiáše, ty na „parusii“ (druhý příchod Krista), my Židé si nejsme tak jisti, kdo ten Mesiáš nakonec bude – ale pokud to bude zas Ježíš, nebudu zklamán.

Kdybyste měl vytvořit „návod“, jak v době adventní přemýšlet o Vánocích a jak vnímat narození Ježíše, co byste v tomto „adventním bedekru“ lidem poradil?

Pokud jsme trochu přesyceni sentimentálním kultem betlémského pacholety, mohli bychom za tím „tydli-fidli na housličky“ zas objevit muže z Nazaretu, který nepřestává být hlavním klíčem k porozumění naší civilizaci – a pro nás křesťany Slovem, jímž se nám sděluje Bůh.

vybral Petr Firbas

Rozhovor s Bohem

Pojď dál, řekl Bůh. Tak ty bys se mnou chtěl udělat rozhovor?

Jestli máš čas, řekl jsem.

Bůh se usmál a odpověděl: Můj čas je věčnost, a proto je ho dost a na všechno. A co se mě vlastně chceš zeptat?

Co tě na lidech nejvíce překvapuje?

Bůh odpověděl: To, že je nudí být dětmi, a tak pospíchají, aby dospěli, a když jsou dospělí, zase touží být dětmi. Překvapuje mě, že ztrácejí zdraví, aby si vydělali peníze, a pak utrácejí peníze za to, aby dali do pořádku své zdraví. Překvapuje mě, že se natolik strachují o budoucnost, že zapomínají na přítomnost, a tak vlastně nežijí ani pro přítomnost ani pro budoucnost. Překvapuje mě, že žijí, jakoby neměli nikdy umřít, a že umírají, jakoby nikdy nežili.

Bůh mě vzal za ruce a chvíli jsme mlčeli. Pak jsem se zeptal: Co bys chtěl jako rodič naučit své děti?

Bůh se usmál a odpověděl: Chci, aby poznali, že nemohou nikoho donutit, aby je miloval. Mohou jen dovolit, aby je druzí milovali. Chci, aby poznali, že nejcennější není to, co v životě mají, ale koho mají. Chci, aby poznali, že není dobré porovnávat se s druhými. Každý sám bude souzen sám za sebe, ne v nějaké skupině lidí. Chci, aby poznali, že bohatý není ten, kdo má nejvíc, ale ten, kdo potřebuje nejméně. Chci, aby poznali, že trvá jen pár vteřin způsobit lidem, které milujeme, hluboká zranění, ale trvá mnoho let, než se taková zranění uzdraví. Chci, aby se naučili odpouštět, odpouštět skutkem. Chci, aby věděli, že jsou lidé, kteří je velmi milují, ale kteří nevědí, jak své city vyjádřit. Chci, aby věděli, že za peníze si mohou koupit mnoho kromě štěstí. Chci, aby poznali, že opravdový přítel je ten, kdo o nich všechno ví, a přesto je má rád. Chci, aby poznali, že vždycky nestačí, aby jim odpustili druzí, ale že oni sami musejí odpouštět.

Chvíli jsem tam seděl a těšil se z Boží přítomnosti. Pak jsem Bohu poděkoval, že si na mě udělal čas. Poděkoval jsem mu za všechno, co pro mě a mou rodinu dělá.

A Bůh odpověděl: Kdykoli. Jsem tu 24 hodin denně. Jen se zeptej a já Ti odpovím.

Lidé zapomenou, co jste řekli. Lidé zapomenou, co jste udělali, ale nikdy nezapomenou, jak se vedle vás cítili.

pro Sborový dopis vybrala Lýdia Neumannová

Chci běžet dál

Občas je chvíle tak zvláštní,
že pro jediné bych se všeho vzdal.
Zbavit se co nejdříve sžírajících záští,
potom už jen běžet dál a dál.

Chci běžet dál a dál,
utéct před tím vším.
Utéct před tím, kdo mi cosi vzal
a schovat se během lžím i přím.

Chci běžet dál a dál,
proběhnout skrze lesy nenávisti,
slzami utopit svůj žal.
Ať padají na zem, jako na podzim listí.

Nyní chci běžet dál a dál.
Z poháru zmatení jsem dosud pil,
Na konci mi snad bude otevřen sál,
o ten jsem přece hrál.

Vojtěch Mrklas, 16 let

Ekumenické setkání u nové kapličky v Radonicích

Vlastně to není kaplička v pravém slova smyslu, i když to svým tvarem vzdáleně kapličku připomíná. Není to ani klasický kříž u cesty. Vyhlazený monolit z litého betonu, který ukazuje svou špicí ostře k nebi, je jakoby rozpůlen a rozbíjen úzkou, krvavě červenou mozaikovou linií, která se táhne po celé jeho délce. Bílá harmonie je tu narušena. Nežijeme ve světě, ve kterém by bylo všechno harmonické.

Naopak. Je v něm mnoho otevřených ran, které se nedají tak snadno zacetit. A přece je tu naděje. K té naději ukazuje socha Ježíše s rozpřaženýma rukama. Socha, za kterou si vybavíme ukřižování, ale také požehnání. Lásku, která se vydává beze zbytku. Zároveň už ale všechno ukazuje k nebi, k budoucnosti. K tomu Ježíšovu „Já jsem vzkříšení i život“. A přece právě socha Ježíše Krista, která je vzata z jednoho

kostelního depositáře, ukazuje zároveň zpět, do minulosti, k tradicím víry těch, kteří nás už dávno předešli a do jejichž stop sami vstupujeme. O tom všem jsme hovořili s panem Ing. Arch. Jindřichem Synkem, který je autorem tohoto „zastavení v krajině“.

Každý, kdo sem přijde nebo kolem projíždí na kole, se může na chvíli zastavit a sám přemýšlet, čím ho tato „kaplička“ oslovuje. Je zapuštěna v půdě, uprostřed polí na pozemku manželů Němcových, kteří ji nechali postavit nedaleko své farmy a nechali do ní vyryt nápis *Deo gratias. Bohu díky*. To dílo tu je, aby vyjádřilo vděčnost za život, za smysluplnou práci, která se daří a je pro lidi, a také jako možnost zastavení v našem uspěchaném světě. Když jsme přijížděli k radonické mlékárně kolem developerských logistických budov, uvědomil jsem si, jak je

důležité, že tady vzniklo něco, co se nedá převést na ekonomický zisk, ani na konzum, ani na zvýšení hospodářského růstu, co tu teď stojí jako prosté pozvání k duchovnímu zastavení a vděčnosti.

Sešlo se nás v sobotním sychravém odpoledni 15. listopadu docela hodně. Bratři a sestry z katolické farnosti ve Víně se svým farářem Pavlem Jančíkem a pak také několik členů našeho evangelického sboru v Horních Počernicích. Sestra Hana Němcová je členkou našeho sboru, její manžel je katolík. Při společné malé bohoslužbě pod širým nebem jsme vytvořili přirozené ekumenické společenství, ve kterém jsme prožili duchovní jednotu, která se vždycky tvoří především „zdola“. O vlastní průběh pobožnosti jsme se s br. farářem podělili, s plnou vnitřní účastí jsme se mohli připojit ke čtení z katolického lekcionáře, určeného pro tyto příležitosti, které pak směřovalo k přímělným modlitbám. Neokázalým způsobem bratr farář Jančík na závěr toto místo posvětil a se společným požehnáním jsme se potom vrátili na farmu k připravenému pohoštění.

Díky manželům Němcovým nejen za „kapličku v poli“, ale také za možnost tohoto setkání. Určitě se na toto místo zajedte podívat. Je odtud také krásný rozhled do krajiny.

Petr Firbas

Ekuména v Radonicích

Přijďte si do našeho sboru vybrat vánoční dárek z nabídky obchodu „Jeden svět“

Tak jako v uplynulých letech, tak i letos nabízíme v době adventu v našem sboru zboží z obchůdku „Jeden svět“. Tato prodejna je součástí celosvětové neziskové organizace, která se pokouší o dlouhodobou pomoc rozvojovým zemím prostřednictvím „FAIR TRADE“, spravedlivého obchodu.

V naší sborové kanceláři si můžete vybrat z širokého sortimentu kvalitních potravinových i jiných výrobků, kterými můžete potěšit své milé pod vánočním stromkem. Zároveň tím podpoříte dobrou věc, která pomáhá mnoha lidem ze zemí tzv. třetího světa k tomu, aby za svou práci dostávali spravedlivou mzdu. Bližší informace o tomto dlouhodobém mezinárodním projektu najdete na www.jedensvet.org.

Náš malý sborový obchůdek bude otevřen od 1. do 3. adventní neděle, tj. 30. listopadu, 7. a 14. prosince vždy po skončení bohoslužeb, od 10:30 do 11:30.

Také letos se připojte k akci Diakonie Krabice od bot

Do krabice od bot je možné vkládat věci, které slouží k rozvoji talentu: tužky, sešit, pastelky, skicák i hezké menší části oděvu (tričko, čepice ponožky), pro holčičky malé panenky, pro kluky autíčka nebo nářadí apod. Na krabici je třeba vyznačit věk dítěte, které chcete obdarovat, a do krabice můžete vložit malé přáníčko. Krabice zabalená do vánočního papíru se dopraví na odběrové místo, odkud je pak organizován rozvoz na potřebná místa pro děti ze sociálně slabších rodin. Do této akce se zapojuje stále víc lidí i sborů.

Možnost trvá do pátku 12. prosince 2014. Naším odběrovým místem je sbor ČCE v Praze-Vinohradech. Dodání je potřeba domluvit předem na mobilním čísle: 603744429 u paní Jarmily Reisové, e-mail: sestra.fsvinohrady@volny.cz

Adventní sbírka

Synodní rada Českobratrské církve evangelické obdržela dopis podepsaný zástupci třiceti syrských a libanonských protestantských církví, který byl napsán 29. srpna 2014 v Bejrútu v Libanonu. V tomto dopise nás bratří z Blízkého Východu upozornili na pronásledování křesťanských církví v Sýrii, Iráku a Libanonu a zároveň nás poprosili o pomoc a podporu. Proto v našem sboru bude během adventu probíhat mimořádná sbírka na tento účel.

Kdo likviduje náboženské menšiny? Co je Islámský stát?

Je to skupina džihádistů (fanatických přívrženců svaté války – šíření víry – džihádu, jehož původním základem byla snaha o spravedlivou věc), kteří se nazvali „Islámský stát“. Terorizují menšiny a prohlásili, že obnoví chalífát. Avšak jejich extrémistické cíle jsou velmi vzdálené od toho, oč kdysi islámským vladařům šlo.

Jestliže o chalífátu víme jen z příběhů *Tisíce a jedné noci*, pak se náš obrázek orientu v posledních měsících poněkud změnil. Genocidní běsnění samozvaného Chalífy Ibrahíma (Abu Bakra al-Bagdádího) mnohem spíše zavání totalitami dvacátého století než tím, jak kdysi chalífa Bagdádu vládnul civilizaci, která byla po všech stránkách bohatá. Dnešní islámský chalífát vznikl proto, že jej malá skupina extrémistů viděla jako nutnou základnu pro vznik ryze islámského politického zřízení. Jejich působením však hrozí změna mezinárodních hranic, zvláště Sýrie a Iráku, které byly definovány po první světové válce při rozpadu Osmanské říše.

Dnes víme o krutém pronásledování náboženských menšin, zvláště šíitských muslimů, křesťanů a Jezidů, což je v naprostém rozporu s tolerantním pluralismem, který na tomto území panoval po čtyři sta let v době Osmanské říše. Je důležité pokusit se porozumět tomu, proč většina muslimů opovrhne dnešním chalífátem a vším, co ho symbolizuje.

Historickým vývojem došlo k tomu, že pro většinu věřících přestal být chalífa vůdčí osobností. Stalo se to tím, že celý muslimský svět byl podroben západním koloniálním mocnostem a pozornost se obrátila k jiným problémům.

Islámští intelektuálové došli k názoru, že je nutné islám reformovat a zbavit všeho, co jej v reformě brzdí. Zdálo se, že chalífát, který vede k naprosté poslušnosti vůči autoritě a k trpnému smíření se s osudem, se k tomu dobře hodí.

Al-Bagdádí však postrádá rysy pro chalífát tradiční. Chalífát zkldňoval, kdežto dnes se svou agresivitou naprosto vzdálil příslibu sjednocení muslimů. Svým krutým sektářstvím se stal symbolem velkého a bolestivého štěpení už tak

rozděleného muslimského světa. Víze nadnárodního celku na Blízkém a Středním Východě, kde by panoval pluralismus a náboženská svoboda, kde by se křesťané, židé a ostatní cítili rovnoprávní, se v této krizi zdá velmi vzdálená.

Výběr z katolického týdeníku „The Tablet“, Daniela Bísková

Z vánoční besídky 2013

Ekumenické setkání mládeže Taizé v Praze 2014/15

Program a další informace najdete na internetové adrese

<http://www.taizepraha.cz/>

CO SE STALO O VÁNOCÍCH?

Proč jsou pro nás vánoce tak velkými svátky? Proč se na ně tolik připravujeme a těšíme? Je to jenom kvůli dárkům? A proč si vlastně dáváme dárky? Protože my sami jsme dostali od Boha tento velký dar: (dokončení v tajence).

(3)

(14)

(7)

(15)

(17)

4

5

6

(1)

(11)

8

7

9

(8)

(2)

(4)

10

11

12

13

14

15

16

17

(12)

(13)

(10)

(6)

(5)

(16)

(9)

Sborová setkání v adventu, o Vánocích 2014 a na začátku nového roku 2015.

1. adventní neděle 30. 11.	bohoslužby v 9:30 s Večeří Páně
2. adventní neděle 7. 12.	bohoslužby v 9:30
3. adventní neděle 14. 12.	bohoslužby v 9:30 a po nich loutková vánoční hra
4. adventní neděle 21. 12.	bohoslužby v 9:30 s vánoční hrou Vyprávěj, milý anděli, aneb Proč se ten anděl tolik nalítal?
středa 24. 12. Štědrý den	vánoční pobožnost v 16:00
čtvrtek 25. 12. Boží hod vánoční	bohoslužby v 9:30 s Večeří Páně
neděle 28. 12.	bohoslužby v 9:30
čtvrtek 1. 1. 2015	novoroční bohoslužby v 9:30 s Večeří Páně

Biblické hodiny: úterý **2. 12.** v 18:30 na faře, úterý **9. 12.** v 18:00 u ses.
Pfannové v Újezdě nad Lesy, čtvrtek **18. 12.** v 18:30 na faře

Děti v Zelenči: vždy ve čtvrtek ve 14:00
Střední generace: čtvrtek **11. 12. předvánoční u manželů Bískových**
ve Svěpravicích v 19:30 (Zdoňovská 2639/4a)
Schůze staršovstva: úterý **2. 12.** v 19:30

**Ekumenický pěvecký sbor se schází každé pondělí v 19:30
a vystoupí na Štědrý den ve 14:00 na nádvoří Chvalského zámku**

**Od 6. do 11. ledna 2015 se bude v Horních Počernicích konat alianční týden
modliteb** (přesný program bude vyvěšen ve vývěsní skříňce našeho sboru).

Do všech shromáždění našeho sboru jste srdečně zváni!

Úřední hodiny kazatele: úterý 16:00–17:30, středa 9:00–11:00, pátek 9:00–11:00.

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 - Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č. ú. 2400484971/2010, Telefon sboru: 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960, **Mobil kurátora:** 737 645 375, 602 160 117

www stránky sboru: <http://horni-pocernice.evangnet.cz>